

Panium - Nummer Elf Elf

Elf, elf: het profetische getuigenis van Daniël en Openbaring

Jeff Pippenger

2025-08-09

Het is voor mij een lang proces geweest om tot dit punt in de studie van Panium te komen, en de titel „Elf, Elf” is bedoeld om te benadrukken dat de Leeuw uit de stam van Juda zowel het boek Daniël als het boek Openbaring heeft gecoördineerd om in het elfde hoofdstuk en het elfde vers de inwendige en uitwendige lijnen van de geschiedenis van de verzegeling van Gods volk uiteen te zetten. Vlak voordat de genadetijd sluit, klinkt een bevel om de profetie in Openbaring te ontsluiten, die verzegeld was tot de tijd waarin de inwendige en uitwendige profetische geschiedenissen, voorgesteld door de twee lijnen van elf—elf, in de boeken Daniël en Openbaring tegenwoordige waarheid werden.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie vuil is, laat hem nog vuiler worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer rechtvaardigheid doen; en wie heilig is, laat hem nog heiliger worden. Openbaring 22:10, 11.

De „tijd is nabij” vlak vóór het einde van de genadetijd, en de „tijd is nabij” wanneer de „Openbaring van Jezus Christus” wordt ontsloten.

De Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden; en Hij heeft die door Zijn engel gezonden en te kennen gegeven aan Zijn dienstknecht Johannes; die getuigenis heeft afgelegd van het Woord van God, en van het getuigenis van Jezus Christus, en van alles wat hij gezien heeft. Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij. Openbaring 1:1–3.

Wanneer de Leeuw uit de stam van Juda de „Openbaring van Jezus Christus” ontzegt, zoals Hij heeft gedaan sinds de komst van de boodschap van de Middernachtsroep in juli 2023, omvat dat ontzegen ook de openbaring dat Hij „Palmoni” is, de Wonderbare Teler, of de Teler der Verborgenheden. Het nalaten deze waarheid te aanvaarden, is het toetsingsproces te missen waardoor de honderdvier en veertig duizend worden verzegeld.

Ik doop u wel met water tot bekering; maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben te dragen; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur. Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig zuiveren en Zijn tarwe in de schuur verzamelen; maar het kaf zal Hij met onuitblusbaar vuur verbranden. Mattheüs 3:11, 12.

„Hoe spoedig dit louteringsproces zal beginnen, kan ik niet zeggen, maar het zal niet lang worden uitgesteld. Hij Wiens wan in Zijn hand is, zal Zijn tempel reinigen van haar zedelijke verontreiniging. Hij zal Zijn dorsvloer grondig zuiveren.” Testimonies to Ministers, 372, 373.

De profetische lijnen die de tijd van de verzegeling aanwijzen als een profetisch beproevingsproces, zijn meer dan overvloedig. Het is duidelijk dat dit beproevingsproces berust op de geschiktheid en het vermogen van de leerling om de juiste of onjuiste methodologie toe te passen bij de bestudering van Gods profetisch Woord. Deze waarheid wordt eveneens overvloedig uiteengezet in het geïnspireerde verslag.

Wat deze vier jongelingen betreft, God gaf hun kennis en bedrevenheid in alle letterkunde en wijsheid; en Daniël had inzicht in alle gezichten en dromen. En aan het einde van de dagen waarvan de koning had gezegd dat men hen zou binnenbrengen, bracht de overste der hovelingen hen binnen voor Nebukadnezar. En de koning sprak met hen; en onder hen allen werd niemand gevonden als Daniël, Hananja, Misaël en Azarja; daarom stonden zij voor de koning. En in alle zaken van wijsheid en verstand, waarnaar de koning bij hen vroeg, bevond hij hen tienmaal beter dan al de tovenaars en sterrenwichelaars die in zijn gehele rijk waren. Daniël 1:17–20.

Een voorname regel van de profetische uitlegging is dat de waarheid wordt vastgesteld op het getuigenis van twee; en zij die geen vertrouwen hebben in dit beginsel, zetten zichzelf op voor mislukking. Een onderdeel van het beproevingsproces gedurende de tijd van de verzegeling omvat de erkenning van het verband tussen de innerlijke en uiterlijke geschiedenissen die in hoofdstuk elf en vers elf door Daniël en Johannes worden voorgesteld.

„Openbaring is een verzegeld boek, maar het is ook een geopend boek. Het vermeldt wonderbare gebeurtenissen die in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zullen plaatsvinden. De leringen van dit boek zijn duidelijk omschreven, niet mystiek en onbegrijpelijk. Daarin wordt dezelfde profetische lijn opgevat als in Daniël. Sommige profetieën heeft God herhaald en daarmee getoond dat daaraan gewicht moet worden toegekend. De Heere herhaalt geen zaken die niet van groot belang zijn.” Manuscript Releases, deel 9, 8.

De boeken Daniël en Openbaring vertegenwoordigen twee getuigen, en de honderd vierenveertigduizend worden in Openbaring hoofdstuk elf voorgesteld als twee getuigen. In vers elf van het hoofdstuk worden de twee getuigen, vertegenwoordigd door Elia en Mozes, opgewekt, zoals getypeerd door zowel Johannes in de kokende olie als Daniël in de leeuwenkuil. De honderd vierenveertigduizend worden vertegenwoordigd door Daniël en Johannes, en ook door Elia en Mozes. Om te slagen in het beproevingsproces dat de honderd vierenveertigduizend voortbrengt, moet een student begrijpen dat waarheid op twee getuigen wordt bevestigd, en dat de boeken Daniël en Openbaring twee getuigen vertegenwoordigen, en dat de honderd vierenveertigduizend zijn getypeerd als Elia en Mozes en ook als Daniël en Johannes.

Deze waarheden vormen slechts een korte greep uit de profetische waarheden die verbonden zijn met de innerlijke en uiterlijke geschiedenis die door “elf, elf” wordt weergegeven in zowel Daniël als Openbaring. Als Palmoni leidde Christus in de afstemming van de twee passages, en tevens daarin dat elf, plus elf, tweeëntwintig is, wat op zijn beurt een tiende is van tweehonderdtwintig, hetgeen een symbool is van de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid. Palmoni stelde op grond van meer dan twee getuigen vast dat “tweehonderdtwintig” de vereniging van goddelijkheid

en menselijkheid voorstelt, wat op zijn beurt een beschrijving is van de menswording van Christus toen Hij gevallen vlees op Zich nam. Daardoor stelde Hij voor de mensheid het voorbeeld dat, indien zij bereid zijn aan de vereisten van het evangelie te voldoen, Christus bereid is Zijn goddelijkheid met onze menselijkheid te verenigen. Gelijkheid en menselijkheid zijn daarom twee getuigen.

De „Openbaring van Jezus Christus” die zich ontvouwde vlak vóór het sluiten van de genadetijd, omvat ook dat Jezus het „Woord” van God is.

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt dat gemaakt is. In Hetzelve was het leven, en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen. Johannes 1:1–5.

De Bijbel is het „Woord” van God, dat, evenals Christus, de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid vertegenwoordigt. De Bijbel vertegenwoordigt de twee getuigen van het Oude en het Nieuwe Testament, die in Openbaring hoofdstuk elf ook Mozes en Elia zijn.

“Met betrekking tot de twee getuigen verklaart de profeet verder: ‘Dezen zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaars, die voor de God der aarde staan.’ ‘Uw woord,’ zei de psalmist, ‘is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.’ Openbaring 11:4; Psalm 119:105. De twee getuigen vertegenwoordigen de Schriften van het Oude en het Nieuwe Testament.” De Grote Strijd, 267.

De twee getuigen zijn de twee olijfbomen, de twee kandelaars en het Oude en Nieuwe Testament, hetgeen in de alinea wordt weergegeven als „Uw woord”. De „Openbaring van Jezus Christus”, die door de Leeuw uit de stam van Juda wordt ontzegeld vlak vóór het sluiten van de genadetijd, is „de laatste vermeerdering van kennis” die hen beproeft die kandidaten zijn om tot de honderdvierenveertigduizend te behoren. De „laatste vermeerdering van kennis” is tevens de boodschap van de middernachtsroep in de gelijkenis van de tien maagden.

“Toen antwoordde ik en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijfbomen aan de rechterzijde van de kandelaar en aan de linkerzijde daarvan? En opnieuw antwoordde ik en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijftakken, die door de twee gouden buizen de gouden olie uit zichzelf doen uitvloeien? En hij antwoordde mij en zei: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen zei hij: Dit zijn de twee gezalfden, die bij de Heere van de ganse aarde staan. Zacharia 4:11–14. Deze legen zichzelf uit in de gouden schalen, die de harten voorstellen van de levende boodschappers van God, die het Woord des Heeren tot het volk brengen in waarschuwingen en smekingen. Het Woord zelf moet zijn zoals voorgesteld, de gouden olie, uitgegoten uit de twee olijfbomen die bij de Heere van de ganse aarde staan. Dit is de doop door de Heilige Geest met vuur. Dit zal de ziel van ongelovigen openen voor overtuiging. In de noden van de ziel kan alleen worden voorzien door de werking van de Heilige Geest van God. De mens kan uit zichzelf niets doen om de verlangens te bevredigen en aan de strevingen van het hart te voldoen.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 4, 1180.

Het Woord van God is zowel de Bijbel als Christus, en de Bijbel en Christus vertegenwoordigen twee getuigen, evenals de honderd vierenveertigduizend. De twee getuigen vertegenwoordigen op hun beurt een samensmelting van goddelijkheid met menselijkheid. Zij vertegenwoordigen ook innerlijke en uiterlijke profetische geschiedenissen. Als getuigen leverden zij het bewijs dat goddelijkheid, verbonden met menselijkheid, niet zondigt. Zij vertegenwoordigen ook de verbinding tussen goddelijkheid en menselijkheid. Of het nu een ladder, een kanaal, buizen, engelen of een van de andere symbolen van de communicatieve verbinding tussen God en de mens betreft, de boodschap die aan de mens wordt overgebracht, is altijd leven of dood.

„De gezalfden die bij de Here der ganse aarde staan, bekleeden de positie die eens aan Satan was gegeven als overdekkende cherub. Door de heilige wezens die zijn troon omringen, onderhoudt de Here een voortdurende gemeenschap met de bewoners der aarde. De gouden olie vertegenwoordigt de genade waarmee God de lampen der gelovigen voortdurend vult, opdat zij niet zouden flakkeren en uitgaan. Indien deze heilige olie niet vanuit de hemel werd uitgestort in de boodschappen van Gods Geest, zouden de machten van het kwaad de mens geheel in hun macht hebben.”

„God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt, niet aannemen. Zo weigeren wij de gouden olie die Hij in onze zielen zou willen uitstorten, opdat zij zou worden doorgegeven aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, evenals de dwaze maagden bevinden dat zij niet gereed zijn hun Heer te ontmoeten. Zij hebben in zichzelf niet de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven lijdt schipbreuk. Maar indien om Gods Heilige Geest wordt gevraagd, indien wij smeken, zoals Mozes deed: ‘Toon mij Uw heerlijkheid,’ dan zal de liefde van God in onze harten worden uitgestort. Door de gouden buizen zal de gouden olie aan ons worden megedeeld. ‘Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.’ Door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid te ontvangen, schijnen Gods kinderen als lichten in de wereld.” Review and Herald, 20 juli 1897.

De uitstorting van de Heilige Geest vindt plaats gedurende de innerlijke en uiterlijke geschiedenissen die worden gemarkeerd door Daniël en Openbaring 11:11. Er zijn „ten minste” vier profetische personages die in de verzen elf en twaalf van Daniël hoofdstuk elf worden voorgesteld en die moeten worden geïdentificeerd. Er zijn er ook vier die moeten worden geïdentificeerd in de verzen dertien tot en met vijftien, en vier in vers zestien. Wij leven nu in juist die geschiedenis, en daarom past het ons, als studenten van de profetie, uit te maken wie de symbolische personages van de verzen elf tot en met zestien zijn, want zij vertegenwoordigen een profetische lijn die de verborgen geschiedenis van vers veertig van hetzelfde hoofdstuk bestrijkt.

Het lijkt ook van belang de persoonlijkheden te identificeren die worden voorgesteld in de geschiedenis van vers veertig, die sinds 1989 aan het ontzegelen is.

En hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de wijzen zullen het

verstaan. Daniël 12:9, 10.

Vers veertig begint ten tijde van het einde in 1798, toen Napoleon van Frankrijk de paus in gevangenschap voerde. Napoleons rechtvaardiging was gebaseerd op het in 1797 geschonden Verdrag van Tolentino. De strijd tussen Napoleon en de paus was eerder voorafgeschaduwd in de geschiedenis die de verzen zes en zeven van Daniël hoofdstuk elf vervulde. Het verbroken huwelijksverdrag en de nederlaag van de noordelijke koning door de zuidelijke koning, ter vervulling van de verzen zes en zeven, werden herhaald in de geschiedenis van 1798, en daardoor vertegenwoordigen zij de voorzegging van Gods Woord in de verzen zes en zeven, evenals de vervulling van die verzen aan het begin van de oorlogvoering tussen Ptolemaeus Philadelphus, de tweede koning van Egypte, en Antiochus Theos, de derde koning van Syrië. Ptolemaeus vertegenwoordigde de zuidelijke koning en Antiochus vertegenwoordigde de noordelijke koning.

De voorspelling van de verzen, samengebracht met de vervulling van die voorspelling in de geschiedenis van Ptolemaeus en Antiochus—die op hun beurt een type vormden van de geschiedenis van Napoleon en de paus in 1798—verschaffen drie lijnen die een type vormen van de geschiedenis van Poetin en Zelensky in de verzen elf en twaalf. Aldus is het begrip dat de tijd van het einde in 1798 de geschiedenis van Napoleon en de paus vertegenwoordigt onvolledig, indien het daarbij blijft. Wij moeten verstaan wat de verzen zes en zeven over Napoleon en de paus voorspellen, en ook wat de geschiedenis van Ptolemaeus en Antiochus met betrekking tot diezelfde periode leert. Wanneer wij die lijnen van waarheid verstaan, kunnen wij vervolgens begrijpen dat die voorafgaande historische vervullingen het begin van vers veertig aanwijzen, en daarmee tevens het einde van vers veertig aanwijzen, wanneer Poetin, die door Napoleon en Ptolemaeus is getypeerd—Poetin, die in de verzen zes en zeven is voorzegd—de verzen elf en twaalf vervult.

Een belangrijke opmerking met betrekking tot de profetische verhouding tussen de draak en het beest, zoals Johannes hen zou aanduiden, of zoals Daniël hen zou voorstellen als “het dagelijks offer en de gruwel der verwoesting”, is dat zij profetisch zeer gelijksoortig zijn. Johannes zegt het op deze wijze.

En zij aanbaden de draak, die het beest macht gegeven had; en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is aan het beest gelijk? wie is in staat oorlog tegen hem te voeren? Openbaring 13:4.

De draak aanbidden is het beest aanbidden, want beide vertegenwoordigen de godsdienst van het heidendom. Evenals Johannes gebruikt Daniël „de kleine hoorn” van Daniël hoofdstuk acht, verzen negen tot en met twaalf, om zowel het heidense als het pauselijke Rome voor te stellen, hoewel hij duidelijk onderscheid maakt tussen beide door de kleine hoorn van het heidense Rome in mannelijke zin aan te duiden, en de kleine hoorn van het pauselijke Rome in vrouwelijke zin. In hoofdstuk zeven duidt Daniël het heidense Rome aan als „anders” dan de koninkrijken die eraan voorafgingen, en Daniël geeft verder aan dat ook het pauselijke Rome „anders” was. Rome, hetzij heidens hetzij pauselijk, is anders. Het mannelijke symbool van Rome dat het heidense Rome voorstelt, wordt bevestigd door Achab en Herodes. Beiden waren gehuwd met symbolen van het pausdom. De vrouw is kerkelijk beleid en de man is staatsbeleid, zodat, op profetisch niveau,

wanneer het Woord van God spreekt van een man en een vrouw die één worden, het de werkelijkheid bevestigt dat het heidense Rome en het pauselijke Rome in profetische zin zeer nauw overeenkomen, want zij zijn één vlees.

Frankrijks verhouding tot het pausdom in 1798 is een voorafschaduwning van de verhouding van de Verenigde Staten tot het pausdom wanneer de tien koningen Rome met vuur verbranden en haar vlees eten.

En de tien horens die gij op het beest gezien hebt, dezen zullen de hoer haten, en zullen haar woest en naakt maken, en haar vlees eten, en haar met vuur verbranden. Openbaring 17:16.

Franks verhouding tot het pausdom, toen het in 538 het pausdom aan de macht bracht, is een type van het werk van de Verenigde Staten bij de genezing van de dodelijke wond van het pausdom in de spoedig komende zondagwet.

En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens, aan die van een lam gelijk, en het sprak als een draak. En het oefent al de macht van het eerste beest uit vóór diens ogen, en maakt dat de aarde en zij die daarop wonen het eerste beest aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel op de aarde doet neerdalen voor de ogen der mensen, en het verleidt hen die op de aarde wonen door middel van de tekenen welke het macht had te doen voor de ogen van het beest; en het zegt tot hen die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest dat de wond van het zwaard had en weer levend geworden was. Openbaring 13:11–14.

De „tijd van het einde” in 1798, ter vervulling van vers veertig, duidt erop dat de geestelijke koning van het noorden wordt verwijderd door de geestelijke koning van het zuiden. Die profetische geschiedenis is de slotgeschiedenis van de twaalfhonderdzestig jaren van pauselijke heerschappij, en daarom worden de profetische kenmerken van het begin van die profetische geschiedenis aan het einde weergegeven. In 538 maakte het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie plaats voor het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie, en in 1798 maakte het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie plaats voor het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

538 is ook een middelste wegmarkering van de vloek van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig tegen het noordelijke koninkrijk Israël, die begon in 723 v.Chr., toen Assyrië Efraïm in gevangenschap voerde. 1798 bezit daarom niet alleen de profetische kenmerken van 538, maar ook van 723 v.Chr. In 723 v.Chr. werden de tien stammen van Israël door Assyrië ten val gebracht, en twaalfhonderdzestig jaar later, in 538, werd het heidense Rome ten val gebracht door het pauselijke Rome, dat op zijn beurt in 1798 door Frankrijk ten val werd gebracht bij de voltooiing van de „zeven tijden”.

In 1798 zette Frankrijk, de koning van het zuiden, het pausdom van de troon af. In 538 plaatste Frankrijk, het voornaamste symbool van het uiteenvallen van het heidense Rome in tien koninkrijken, het pausdom op de troon. Bij de zondagwet herhaalt de Verenigde Staten de rol van Frankrijk in 538, en wanneer de tien koningen het pausdom met vuur verbranden en haar vlees eten, herhaalt de Verenigde Staten de rol van Frankrijk in 1798.

Het oordeel van „zeven tijden” over de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël werd voltrokken door koninkrijken die uit het noorden voortkwamen.

Israël is een verstrooid schaap; de leeuwen hebben hem verdreven: eerst heeft de koning van Assyrië hem verslonden; en ten laatste heeft deze Nebukadrezar, de koning van Babel, zijn beenderen verbrijzeld. Jeremia 50:17.

Assyrië kwam uit het noorden en veroverde in 723 v.Chr. de tien stammen, en Babylon voerde Juda in 677 v.Chr. in gevangenschap. Hoewel Israël ten opzichte van Juda het noordelijke koninkrijk was, werden toch beide koninkrijken veroverd door vijanden uit het noorden, waardoor zowel Israël als Juda zuidelijke koninkrijken werden in verhouding tot de vijand die hen in gevangenschap voerde. 723 v.Chr. stelt de koning van het noorden voor die een zuidelijk tienvoudig koninkrijk verovert. 538 vertegenwoordigt een overgang van heidendom naar pausdom en tevens een noordelijk koninkrijk dat een tienvoudig koninkrijk verovert. 1798 vertegenwoordigt een noordelijke koning die wordt verslagen door een zuidelijke koning die een tienvoudig koninkrijk voorstelt.

En in datzelfde uur geschiedde er een grote aardbeving, en het tiende deel van de stad viel, en in de aardbeving werden zeventuizend mensen gedood; en de overigen werden bevreesd en gaven heerlijkheid aan de God des hemels. Openbaring 11:13.

De overgangperiode die verband houdt met 538, toen Rome van heidens tot pauselijk veranderde, is ook de verandering in Daniël hoofdstuk acht van het mannelijke naar het vrouwelijke, wat symbolisch de overgang is van staatskunde naar kerkkunde. De profetie van de „zeven tijden” draagt de signatuur van de „waarheid”, want de eerste letter (723 v.Chr.) beeldt de tweeëntwintigste en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet uit (1798), terwijl de dertiende en middelste letter op opstand wijst (538). Daniël geeft te kennen dat de „overtreding” die wordt gesymboliseerd door de uitdrukking „de overtreding der verwoesting” de vereniging van kerk en staat was, waarbij de kerk de verhouding beheerste. Die „overtreding” vertegenwoordigt 538, het midden en, metaforisch gesproken, de dertiende letter van de drie voornaamste wegmarkeringen in de periode van de zeven tijden tegen de tien noordelijke stammen van Israël.

In 1798 bracht het „tijd van het einde”, zoals uiteengezet in vers veertig van Daniël hoofdstuk elf, atheïstisch Frankrijk, de koning van het zuiden, de dodelijke wond toe aan het pausdom, de koning van het noorden. In 1989 nam het pausdom wraak op de atheïstische koning van het zuiden, die toen de Sovjet-Unie was geworden. Die vergelding omvatte een geheime alliantie tussen de Verenigde Staten en het Vaticaan. Het wegvagen van de Sovjet-Unie in 1989 beëindigt de geschreven profetische boodschap van vers veertig, en het volgende vers, vers eenenveertig, stelt de zondagwet in de Verenigde Staten voor. Zo hebben wij vanaf de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 tot aan de zondagwet in het volgende vers geleefd in de verborgen geschiedenis van vers veertig.

Vers veertig begint met in 1798 een koning van het zuiden en een koning van het noorden te identificeren, en vervolgens in 1989 een koning van het zuiden en een koning van het noorden, evenals een derde macht, voorgesteld door de wagens, schepen en ruiters.

En ten tijde van het einde zal de koning van het zuiden tegen hem aanstoten; en de koning van het noorden zal op hem afkomen als een wervelwind, met wagens, en met ruiters, en met vele schepen; en hij zal de landen binnentrekken, en hij zal overstromen en doortrekken. Daniël 11:40.

In de „tijd van het einde” in 1798 trad een letterlijke generaal van Napoleon het Vaticaan binnen en nam hij de paus letterlijk gevangen en zette hem op inhechtenis. In 1989 vond de vergelding voor 1798 plaats. Er waren profetische overgangen die zich in de geschiedenis tussen 1798 en 1989 voltrokken en die belangrijk zijn om op te merken. Het atheïstische Frankrijk, de koning van het zuiden in de periode van 1798, was de eerste geestelijke koning van het zuiden, en het Rusland van Poetin is ertoe bestemd de laatste te zijn. Frankrijk wordt geïdentificeerd in Openbaring 11, dat door Zuster White rechtstreeks wordt aangeduid als atheïstisch Frankrijk. Een van de twee symbolen waardoor Frankrijk in hoofdstuk 11 wordt geïdentificeerd, is Egypte, dat door Zuster White wordt aangeduid als een symbool van atheïsme. In het hoofdstuk was het beest dat uit de bodemloze put opsteeg het atheïsme dat in die periode in de geschiedenis opkwam.

Het atheïsme treedt de geschiedenis binnen, aanvangend met Frankrijk in de periode van 1798, en tegen 1989 is de geestelijke koning van het atheïsme de Sovjet-Unie geworden. Het wegvagen van de Sovjet-Unie in 1989, in vervulling van een geheime alliantie tussen paus Johannes Paulus II en Ronald Reagan, was voorafgeschaduwde in vers tien van Daniël hoofdstuk elf, en een tweede getuige voor vers tien wordt gevonden in Jesaja's passage over de twee vervloeking van tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar tegen de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël, zoals uiteengezet in de hoofdstukken zeven tot en met elf.

1989 wordt daarom het referentiepunt voor het oplossen van de profetische raadsels van de laatste dagen. Toen werd vers veertig ontzegd. Nu kan worden onderkend dat vers veertig begint in 1798 en eindigt bij de zondagswet van vers eenenveertig.

Bij de zondagswet zullen de Verenigde Staten spreken als een draak en hun heerschappij beëindigen als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. Het begon zijn tijd van heerschappij in 1798, toen het vijfde koninkrijk een dodelijke wond ontving. In 1798 namen de Verenigde Staten de Alien and Sedition Acts aan, waarmee zij aldus reeds aan het allereerste begin het einde van het zesde koninkrijk voorafbeeldden. Vers veertig is daarom de geschiedenis van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

1798 is de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, de zondagswet is de tweeëntwintigste en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, en 1989 is de wegmarkering in het midden die de opstand vertegenwoordigt, gesymboliseerd door het getal dertien en de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet. 1989 vertegenwoordigt de opstand van Reagans geheime verbond met de antichrist van de bijbelse profetie. 1989 introduceert de eerste van de laatste acht presidenten die regeren gedurende een periode van toenemende opstand tegen de Grondwet. In 1989 begon onder Zevende-dags Adventisten een beproevingsproces dat bedoeld is om twee klassen van aanbidders voort te brengen. De getrouwen zijn de weinigen, de ongetrouwen zijn de velen. 1989 vertegenwoordigt de centrale wegmarkering van vers veertig, en het vertegenwoordigt de opstand die door de dertiende

letter wordt gesymboliseerd. Vers veertig draagt de handtekening van “waarheid.”

Vers veertig bevat koningen van het noorden en van het zuiden die aan het einde van het vers in de geschiedenis van elkaar verschillen. Het bevat ook de Verenigde Staten, die volgens Johannes de valse profeet zijn die met de draak en het beest samenwerken om de wereld naar Armageddon te voeren. De koning van het zuiden in vers veertig is de draak, de koning van het noorden is het beest; de wagens, schepen en ruiters zijn de valse profeet. De vervulling van vers veertig in 1989 wordt een belangrijk profetisch kenmerk voor het begrijpen van de verzen elf tot en met vijftien. Als u het over 1989 niet bij het rechte eind hebt, kunt u logischerwijs ook geen gelijk hebben over de geschiedenis waarin wij ons heden bevinden.

Van 1989 tot aan de zondagswet worden in de verzen tien tot en met vijftien drie proxyoorlogen voor het pausdom voorgesteld. Deze verzen moeten worden beschouwd als één doorlopende geschiedenis, want dezelfde „Antiochus Magnus” wordt aangetroffen in de drie veldslagen die in de historische vervulling van de verzen tien tot en met vijftien worden voorgesteld.

Alle drie de veldslagen vormen één profetische lijn, want Antiochus Magnus was in elk van de drie veldslagen aanwezig. Vers tien en Jesaja 8:8 leveren twee getuigen voor de vervulling van vers veertig in 1989. Vers veertig is het referentiepunt in vers tien en Jesaja 8:8. De „wagens, schepen en ruiters” vertegenwoordigen de twee horens van het beest uit de aarde in hoofdstuk dertien van Openbaring. Aan het einde, wanneer de Verenigde Staten „spreekt als een draak”, zijn de twee horens niet langer het republicanisme en het protestantisme. In die tijd zullen de zogenaamde protestanten zich verenigen met het katholicisme, en zal de constitutionele republiek veranderd worden in een dictatuur. In die periode zullen de twee horens van het beest uit de aarde economische en militaire macht zijn. In hoofdstuk dertien van Openbaring dwingen de Verenigde Staten de wereld het merkteken van het beest te aanvaarden om te kunnen kopen en verkopen, en ook onder bedreiging van de dood. Die twee horens zijn Daniëls „schepen”, die economische macht voorstellen, en zijn „ruiters en wagens”, die militaire macht voorstellen.

1989 bevestigt dat, wanneer men de historische vervulling van de veldslagen van Raphia en Panium in de verzen elf tot en met vijftien toepast, dezelfde profetische methodologie moet worden gebruikt als werd aangewend om 1989 en de ineenstorting van de Sovjet-Unie te begrijpen, want Antiochus Magnus werd in alle drie de veldslagen vertegenwoordigd die in de verzen tien tot en met vijftien worden beschreven. Antiochus vertegenwoordigt de macht van wagens, schepen en ruiters, die in 1989 Ronald Reagan was, de eerste van acht presidenten, van wie de laatste ook de zesde was en nu de achtste is, die uit de zeven is.

Volgens Jesaja drieëntwintig zou de pauselijke macht (de hoer die hoererij bedrijft met de koningen der aarde) verborgen zijn gedurende de heerschappij van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. In 1989 waren de Verenigde Staten, die waren getypeerd door Antiochus Magnus, de gevormachte macht van het pausdom in zijn oorlogvoering tegen het beest van het atheïsme, dat het in 1798 een dodelijke wond had toegebracht.

De drie veldslagen van vers tien tot en met vijftien stellen oorlogvoering voor tussen de koning van het noorden, die als de verborgen hoer van Tyrus gebruikmaakt van gevormachte machten

terwijl zij zich beweegt in de richting van het herstel van haar macht en de nederlaag van de koning van het atheïsme—de koning van het zuiden. De historische vervullingen van de drie veldslagen van de verzen tien tot en met vijftien leren ons dat Antiochus Magnus in de eerste en de laatste veldslag overwon, maar de middelste veldslag verloor. De profetische kenmerken van de jaren 1989 van Ronald Reagan met paus Johannes Paulus II en de ineenstorting van de Sovjet-Unie zullen een tegenhanger hebben in de laatste van de drie veldslagen, want deze verzen zijn wat juist vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegeld. Zoals vers veertig werd ontzegeld in 1798 en vervolgens opnieuw in 1989, zo werd het vers aan het einde ontzegeld, beginnend in juli 2023.

De Openbaring van Jezus Christus wordt ontzegeld vlak voordat de genadetijd sluit, en zij omvat de voornaamste waarheid dat Jezus de Eerste en de Laatste is, en als zodanig altijd het einde met het begin illustreert. De genadetijd sluit voor het adventisme bij de zondagswet, en vlak vóór het sluiten van de genadetijd wordt de Openbaring van Jezus Christus ontzegeld. De boodschap die eindigt bij de gesloten deur van de zondagswet is de boodschap van de Middernachtsroep, die in de Milleritische geschiedenis leidde tot de gesloten deur van 22 oktober 1844. De ontzegeling van 1798 aan het begin van vers veertig, die tevens het begin is van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, stond model voor de ontzegeling van 1989 in het midden van vers veertig en het begin van het voortschrijdende einde van de Verenigde Staten. De ontzegeling in 1798, die een voorafbeelding was van 1989, vertegenwoordigt twee getuigen van de ontzegeling van de boodschap van de Middernachtsroep in 2023. De lijn, met haar drie wegmarkeringen 1798, 1989 en 2023, identificeert het innerlijke werk van de reiniging van tien maagden en de uiterlijke lijn van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

De strijd die in vers elf wordt uiteengezet en die werd vervuld in de Slag bij Raphia, toen Antiochus door Ptolemaeus werd verslagen, stelt een nederlaag voor van de pauselijke proxymacht, die in deze huidige strijd de nazi's van Oekraïne zijn, bondgenoten van de West-Europese globalistische naties die de EU en de NAVO vormen en in volledige pas lopen met de politieke en economische globalisten van de Verenigde Naties. Indien Antiochus Magnus bij alle drie de veldslagen aanwezig was en de pauselijke proxymacht tegen de koning van het zuiden vertegenwoordigt, hoe kan dat dan in 1989 de Verenigde Staten zijn, vervolgens de Oekraïners zoals getypeerd door de Slag bij Raphia, en daarna opnieuw de Verenigde Staten bij de Slag bij Panium? Vers tien is de sleutel tot de verzen elf tot en met vijftien, want de vervulling ervan in 1989 verschaft een illustratie van de profetische kenmerken van de eerste van de drie proxyoorlogen. Wat is de profetische rechtvaardiging om Antiochus te identificeren als de pauselijke proxymacht, terwijl men de Verenigde Staten niet op elk van de drie veldslagen toepast?

In de geschiedenis van de Oekraïense oorlog, die is voorgesteld door de slag bij Raphia, hebben de Verenigde Staten de nazi's van Oekraïne gebruikt als hun gevormachte macht, juist in diezelfde geschiedenis waarin zij een beeld van het pausdom vormen, de macht die altijd en uitsluitend gevormachte machten gebruikt om haar vuile werk te verrichten.

Om de vraag naar gevormachte machten in de verzen tien tot en met vijftien te beantwoorden, is een profetische studie vereist van de kenmerken van Antiochus als symbool. De Diadochenoorlogen waren een reeks conflicten van 323–281 v.Chr. onder de Diadochen (Grieks

voor „opvolgers”), de generaals en opvolgers van Alexander de Grote, die na zijn dood in 323 v.Chr. streeden om de heerschappij over zijn uitgestrekte rijk. De eerste Antiochus was Antiochus I Soter, de zoon van Seleucus I Nicator, een van Alexanders Diadochen (opvolgers), die het Seleucidische Rijk stichtte.

De naam Antiochus kan worden verstaan in de betekenis van iemand die in de plaats van een ander staat om te ondersteunen. Antiochus is een symbool van Rome, en het pauselijke Rome is de antichrist, die een soortgelijke symboliek bezit als Antiochus. Antiochus als naam vertegenwoordigde de zoon van de stichter van het Seleucidische Rijk, en in die zin stond Antiochus in de plaats van zijn vader; hij stond als diens plaatsvervanger. Zuster White duidt zowel Satan als de paus aan als de antichrist, en verklaart dat de paus Satans vertegenwoordiger op aarde is. De naam werd een vooraanstaande dynastieke naam in het Seleucidische Rijk, mede vanwege de verbondenheid met Antiochus I Soter en de stad Antiochië, genoemd naar hetzij de vader, hetzij de zoon van Seleucus I. De paus is de plaatsvervanger van Satan, en symbolisch vertegenwoordigt de naam Antiochus een plaatsvervanger voor zijn vader, de stichter van het noordelijke koninkrijk die zijn hoofdstad in Babylon vestigde.

Na de dood van Alexander de Grote in 323 v.Chr. viel zijn rijk uiteen onder de Diadochen (opvolgers). Bij de Verdeling van Babylon (323 v.Chr.) werd Seleucus aanvankelijk benoemd tot bevelhebber van de ruitery der Metgezellen (een prestigieuze militaire functie) onder Perdiccas, de regent van Alexanders rijk. Tegen 321 v.Chr. werd Seleucus, tijdens de Verdeling van Triparadisus, benoemd tot satraap (gouverneur) van Babylonië, na de dood van Perdiccas en verdere onderhandelingen onder de Diadochen. In 316 v.Chr. dwong Antigonos I Monophthalmus, een andere Diadoch, Seleucus Babylon te ontvluchten wegens de groeiende macht van Antigonos. Seleucus zocht toevlucht bij Ptolemaeus I Soter in Egypte. In 312 v.Chr. keerde Seleucus naar Babylon terug met een kleine strijdmacht die door Ptolemaeus ter beschikking was gesteld. Hij versloeg de strijdkrachten van Antigonos en heroverde Babylon, waarmee de grondslag van zijn machtsbasis werd gelegd. Deze gebeurtenis wordt dikwijls beschouwd als de stichting van het Seleucidische Rijk, waarbij 312 v.Chr. in de historische tijdrekening geldt als het begin van de Seleucidische Era.

De naam Seleucus is afgeleid uit het Grieks en komt van de wortel selas (σέλας), die „licht”, „glans” of „vlam” betekent. De naam suggereert schittering of verlichting, wat passend is voor een vooraanstaande figuur als Seleucus I Nicator, de stichter van het Seleucidische Rijk, en die een type is van de vader die in de hemel de lichtdrager was geweest.

„Om wereldse voordelen en eerbewijzen veilig te stellen, werd de kerk ertoe gebracht de gunst en steun te zoeken van de groten der aarde; en doordat zij aldus Christus had verworpen, werd zij ertoe gebracht haar trouw te schenken aan de vertegenwoordiger van Satan — de bisschop van Rome.” The Great Controversy, 50.

Antiochus Magnus vertegenwoordigt de plaatsvervangende macht van het pausdom, zoals de paus de plaatsvervanger van Satan vertegenwoordigt. De symboliek van Antiochus laat ruimte voor verschillende plaatsvervangende machten, evenals er vele pausen zijn geweest. Reagan was de

plaatsvervanger in 1989, Oekraïne werd in 2014 de plaatsvervanger van de Verenigde Staten, en Trump is de plaatsvervanger bij de Slag bij Panium. Reagan was de eerste, Trump is de laatste, en Zelenskyy is de opstand in het midden.